

bliver saa reduceret ved Lodtrækning til 600, og ud af de 600, der komme paa den reducerede Liste, vælges der, ligeledes ved Lodtrækning, 30 for hver enkelt Ting, foruden nogle Suppleanter. Af disse 30 udtages der saa igen ved Lodkastning for hver enkelt Sag 20, og af disse 20 har enhver af Sagens Parter Ret til uden Anførelse af nogen Grund at skyde 4 ud. Jeg skulde dog tro, at der først ved den forholdsvise Udvalgelse og dernæst ved hele denne Omrystning gennem 3 Lodtrækninger i Forbindelse med Parternes ubegrænsede og ukontrollerede Ret til at udskytte hver 4, vil komme en saadan Nævningeliste ud, at det vil være ganske umuligt at tænke sig, at der skulde opstaa et Nævn, som paa Forhaand var anlagt paa at se ensidig paa den paagældende Sag.

Det er blevet sagt fra flere Sider, og vistnok af de samme 2 ærede Medlemmer (Goos og P. G. C. Jensen), at den Bestemmelse om politiske Lovovertrædelser, som findes i § 674 i Forslaget, ikke er heldig, og at det i og for sig vilde være tilstrækkeligt, om man blev staaende ved det første Nummer, som dér findes anført, hvilket angiver de Sager, som under alle Omstændigheder skulde betragtes som politiske Lovovertrædelsessager. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Naar man gaar tilbage til de Forhandlinger, som fandt Sted om vedkommende Grundlovsbestemmelse paa den grundlovgivende Rigsdag, ser man straks, at det dér fra alle Sider har været en udtrykkelig Forudsætning, at der under politiske Lovovertrædelsessager ogsaa skulde indbefattes adskillige Pressesager. Og jeg kan heller ikke se andet, end at dette maa være Tilfældet. Det kan dog ikke bestrides, at den, der begaar en Lovovertrædelse af almindelig Natur, udelukkende i et politisk Øjemed, naar han tiltales, befinder sig netop i en Sag, som rejser sig af politiske Lovovertrædelser. Hvorvidt nu den Affattelse, som selve Nr. 2 i § 674 har faaet, er rigtig, er naturligvis noget, som der kan være flere Meninger om; men jeg tror, at man kan slaa sig til Ro med, hvis man frygter for, at alt for mange Sager skulde blive betragtede som politiske Lovovertrædelser, at det i hvert enkelt Tilfælde bliver Domstolene og ikke Administrationen, der skulle afgøre, om en Sag er en politisk Lovovertrædelsessag eller ikke, saaledes at man i hvert enkelt Tilfælde faar netop den rette kompetente Afgørelse af, om Sagen har en politisk Karakter, saa den kræver Nævninger, eller den ikke har det.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Lovens Ikrafttræden, ankede det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) stærkt over, at det er foreslaaet, at Loven skulde træde i Kraft 2 Aar, efter at den er kundgjort i Lovtidenden. Saa vidt jeg mindes, er det ikke min Opfindelse, det er Kommissionens, men derfor er selvfølgelig det ærede Medlem lige saa berettiget til at gøre Indsigelse derimod, som om det var min Opfindelse. Det ærede Medlem mente, at her fik man en ny Slags Love, som vare baade vedtagne og stadfæstede, men som dog ikke vare gældende, og om hvilke man ikke vidste, naar de blev gældende. Men det er jo slet ikke noget nyt. Vi have Tid efter anden haft mange Love, hvis Ikrafttræden netop var knyttet til Forløb af bestemte Perioder efter Lovens Optagelse i Lovtidenden. Som Eksempel skal jeg nævne Fabrikloven, der skulde træde i Kraft 6 Maanedere, efter at den var bleven optagen i Lovtidenden. Den blev optagen i Lovtidenden 1ste Juni, efter at Rigsdags-samlingen var sluttet, og kom først til at træde i Kraft halvvejs ind i den næste Rigsdags-samling, nemlig 1ste Januar. Her bliver Fristen noget længere, men det kan i og for sig ikke være det afgørende. Og jeg kan ikke se rettere, end at det er ganske nødvendigt, at man paa en eller anden Maade lader Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden blive noget ubestemt. Man kan ikke ret vel gaa den Vej; det ærede Medlem anviste, at alle de Forhold, der staa i Forbindelse med Loven, skulle være i Orden samtidig med, at Loven træder i Kraft. Hvorledes vil det være muligt med nogen Frugt at udarbejde og forhandle Forslag om Embedslønninger, saa længe det endnu ikke er afgjort, hvorledes og hvor mange Embederne skulle være, og hvilke Forretninger de skulle omfatte? Vil det være forstandigt at udarbejde, fremsætte og forhandle et Forslag om Retsafgifter? Jeg indrømmer, at jeg har haft den Uforstandighed i Fjor at fremsætte et saadant Forslag, men det er gaaet op for mig, at det ikke var rigtigt, hvorfor jeg ikke har fremsat det i Aar, thi det vil ikke være forstandigt at gøre det, saa længe man endnu ikke ved, hvad Retsreformen vil koste. Det er dog ganske naturligt og rimeligt, at Retsafgifternes Størrelse, i alt Fald noget, maa rette sig efter de større eller mindre Bekostninger ved Retsreformens Gennemførelse. Jeg tror ganske vist ingenlunde, at vi skulle